

Manon

Beetje raar, beetje grappig.

Ben

Keeper.

Karim

Lijkt op James Bond (vindt hij zelf).

Tom

Slimste van de klas, ook slimmer
dan mees Kees en onze juf.

Lisa

Lisa Langkous.

Bart

Gewoon aardig.

Anna

Haar naam kun je omdraaien.

Wahed

De op één na slimste van de klas.

Koen

Ook gewoon aardig.

Dreus

Hoofd van de school (met wrat!).

Groep 6a

‘Goeiemorgen allemaal!’ zei mees Kees.

‘Goeiemorgen, meester!’ antwoordden wij netjes.

Nee hoor, grapje, we zijn 6a niet! Kijk, 6a is eigenlijk één kind, maar dan maal twintig. Zij knikken allemaal op hetzelfde moment, denken na, pakken dan tegelijk hun pen en schrijven hetzelfde goede antwoord op in hun nette schriftje. En ze zeggen dus precies tegelijk: ‘Goeiemorgen!’

Wij niet, want wij zijn 6b. Hoor maar hoe het bij ons gaat:

‘Goeiemorgen allemaal!’ zei mees Kees.

‘Leuke sokken, mees!’ antwoordde Manon.

Mees Kees had witte sokken aan met zwarte bolletjes erop. Hij keek er even naar, alsof hij ze nu pas zag. ‘Dank je,’ zei hij toen.

‘Dat zijn toch kikkervisjes?’ vroeg Winston.

‘Kikkervisjes lusten spinazie,’ vertelde Ben.

Sep moest lachen. ‘Eén april, kikkervisje in je bil!’

‘Nee, het is echt waar!’ zei Ben.

Er klonk muziek uit het horloge van Karim, daar stonden Lisa en Anna op te dansen. En Hasna tekende een stokstaartje op het bord.

‘Ik kom op 256 in totaal, dus 128 kikkervisjes per voet,’ zei Tom.

‘Dacht ik al,’ riep Jackie, terwijl ze met haar skippybal boven op de stoel van Lisa sprong.

‘Ik dacht eigenlijk dat die zwarte bolletjes noten waren, maar dat kan natuurlijk niet,’ zei Sammy zacht.

Wij moesten lachen.

‘Noten zijn toch bruin!’ riep Sep.

‘O ja, natuurlijk!’ Sammy sloeg op zijn voorhoofd.

‘GELUKT!’ Jackie was vanaf de stoel op de tafel van Lisa gesprongen. Met haar skippybal!

‘Misschien zijn deze noten zwart, omdat ze verrot zijn,’ zei Hasna.

‘Sammy had gelijk,’ zei mees Kees. ‘De zwarte

bolletjes op mijn sokken zijn noten. Muzieknoten om precies te zijn.’

‘Ik zei het toch?’ riep Jackie.

Enzovoort. Zo gaat het bij ons. En dat is dus het verschil tussen 6a en 6b.

Vandaag kwam de juf van 6a onze klas binnen.

‘Ik wilde vragen of jij misschien heel even op mijn klas wilt letten.’

‘Geen probleem!’ antwoordde mees Kees meteen.

‘Ik kan het natuurlijk beter aan meester Niek vragen, ik bedoel, jij bent nog maar...’ Ze kuchte.

‘Stagiair!’ riep Jackie.

De juf knikte. ‘Maar ik dacht, we kunnen gewoon de tussendeur openzetten.’

‘Ja, precies!’ zei mees Kees. ‘Het is geen probleem, echt niet!’

‘Ik ben binnen een halfuurtje weer terug.’

Ga nou maar, dacht ik. Ze deed alsof mees Kees steeds nee zei.

Karim keek op zijn horloge. ‘Juf, dat halve uurtje is zo om, hoor!’

‘Een halfuurtje duurt dertig minuutjes,’
mompelde Tom.

Ze twijfelde nog even en ging toen eindelijk
weg. De tussendeur stond al open, maar we
hoorden niks.

‘Zitten ze er wel?’ vroeg Aukje zacht.

‘Misschien zijn ze bewusteloos,’ zei Lisa.

Zo stil mogelijk gingen we kijken. Ja, ze zaten
er, in kaarsrechte rijen, twee aan twee. Niemand
zei iets, ze zaten heel ijverig te schrijven.

‘BOEH!’ riep Jackie.

Ik zag de ruiten trillen, zo hard kan zij roepen.
Maar 6a keek alleen maar even om en ging toen
gewoon weer verder.

‘Het lijken wel zombies,’ fluisterde Sep.

‘Mees, je moet erheen!’ zei Aukje.

‘Waarom?’ vroeg mees Kees geschrokken.

‘Je moet zeggen: “Als er iets is, kunnen jullie
me altijd roepen. Ik zit hiernaast.” Dat hoort zo.’

‘Kunnen we niet beter...’ begon mees Kees.

Toen draaide een meisje van 6a zich om. ‘Mag
de deur misschien dicht? Ik heb een beetje last
van jullie,’ zei ze.

We deden het meteen.

‘En nu? Je moet toch op ze letten?’ vroeg Manon.

Mees Kees dacht even na. ‘We doen het vanaf de gang, in ploegen van twee. Karim, wil jij beginnen?’

‘*No problem,*’ zei Karim. Hij kan goed spioneren, daarom wil hij later James Bond worden.

‘En nog iemand die niet zo opvalt, even kijken...’ Mees Kees keek rond.

Ik stak mijn hand op, maar helaas zag hij me niet.

‘IK, IK, IK!’ riep Jackie.

‘Jij bent blond, dat valt eerder op,’ zei mees Kees. ‘Tobias, jij?’

Ik knikte. ‘No problem.’

‘Ik ben helemaal niet blond,’ mopperde Jackie.

Ik stond al bij de deur, maar Karim wilde eerst verbinding maken met de telefoon van mees Kees. Daarvoor moest zijn horloge op dezelfde wifi zitten. Toen dat gelukt was, wilde hij

geheimtaal afspreken. Code groen betekende dat alles rustig was, code oranje: ze zijn druk. En code rood: onmiddellijk naar de gang komen!

Toen werd er geklopt en kwam de juf van 6a alweer binnen. ‘Alles goed gegaan?’

‘Prima, ze hebben netjes doorgewerkt,’ antwoordde mees Kees.

‘Dat had ik ook wel verwacht. Het is zó’n fijne groep!’ zei de juf. Ze bedoelde: Oei, wat ben ik blij dat ik 6b niet heb! Dat zag ik heus wel aan haar gezicht.

‘Ja, ze zijn inderdaad heel rustig,’ zei mees Kees en hij bedoelde: Oei, wat ben ik blij dat ik 6b heb!

Muziekles

Op het rooster stond dat we nu muziek hadden. Mees Kees zette zijn linkervoet op de tafel zodat we zijn sok goed konden zien. Dat mag eigenlijk niet, maar nu wel want het was lesmateriaal.

‘Als de noten omhooggaan, gaat het liedje ook omhoog,’ zei hij.

‘Heb je ze expres aangetrokken?’ vroeg Manon.

Sep moest lachen. ‘Hij trekt toch niet per ongeluk zijn sokken aan!’

‘Neehee, ik bedoel...’

‘Eerlijk gezegd was het toeval.’ Mees Kees glimlachte.

‘Toeval bestaat niet, alles heeft een reden,’ zei Hasna.

Winston ging meteen rappen. ‘Alles heeft een reden, als je van de trap af valt, ben je gauw beneden. Als je dan naar boven valt, ben je gauw weer terug.’ Hij dacht na. ‘Ehm, iets met “vlug”...’

‘Naar boven vallen kan niet door de wet van de zwaartekracht,’ zei Tom.

Mees Kees zette zijn voet weer op de grond en schreef op het bord: *BEETHOVEN*.

‘Heetboven,’ las Sammy.

Als je een husselaar bent, zoals Sammy, durf je de letters vrij te laten. Echte dichters doen dat ook, heeft mees Kees ons verteld.

‘Yes, *Beethoven!*’ zei Bart. ‘Dat is zó’n leuke film. Over die hond, toch mees?’

De deur ging open en daar was Dreus. ‘Jongens en meisjes, luister goed!’

O nee hè, daar ging onze film, ik bedoel, onze muziekles. Kijk, Dreus is het hoofd van de school en hoofden moeten veel en lang praten, dat begrijp ik heus wel. Maar ze kon het toch ook op de gang doen? Dan konden wij ondertussen lekker *Beethoven* kijken.

‘Vrijdag hebben we dus de voorronde van De Nationale Voorleeswedstrijd!’ Ze wachtte, dus wij zeiden: ‘Yeah.’

‘Ik kan jullie vast verklappen dat er in groep 8

een uit-ste-ken-de kandidaat zit. We maken dit jaar dus werkelijk kans op een prijs...'

Sep stootte me aan. 'Jij bent,' fluisterde hij.

Ja, leuk: harmonica-tekenen. Aukje luistert altijd goed naar Dreus, dus die kon straks vertellen wat ze allemaal gezegd had. Er was maar één probleem en dat was: niet lachen.

Sep was altijd grappig, dus ook als hij tekende.

Drie dagen later hield Dreus op met praten.

Nee hoor, maar het duurde wel lang, zeg!

Toen ze eindelijk klaar was, gaf ze een stapeltje papieren aan mees Kees. 'Nu moet ik als een razende roeland weer verder.'

'We gaan snel beginnen met *Beethoven!* Kan iedereen het bord goed zien?' vroeg mees Kees.

'Nee, Fred zit voor me!' zei Koen.

Als Fred voor je zit, kun je beter iets anders gaan doen, want geloof me: je kunt de film alleen nog maar horen.

'Jij zit achter mij, zul je bedoelen,' zei Fred.

'Koen, ga maar hoog zitten.' Mees Kees wees naar de kastjes achter in de klas en Koen rende er meteen naartoe.

Wojoo... ik wou dat ik achter Fred zat, dan mocht ik ook hoog gaan zitten en dan keek ik nu net zo tevreden als Koen.

Bart ging op de stoel van Koen zitten. ‘Fred zit ook voor mij,’ zei hij.

Mees Kees knikte naar hem. ‘Toe maar,’ zei hij.

‘Wacht!’ riep Jackie en ze rende naar de stoel van Koen. ‘Mees, Fred zit voor me, ik zie niks.’

We gingen allemaal staan zodat we ook naar de stoel van Koen konden rennen. Maar toen had Fred er genoeg van. Hij sloeg met zijn hand op zijn tafel. *Krak*, tafeltje doormidden. Nee hoor, niet echt. Maar het was wel hard! ‘Waarom doen jullie niet gewoon normaal!’ zei hij.

‘Gewoon is normaal,’ mompelde Tom.

‘Weet je wat?’ zei mees Kees. ‘Fred en ik zitten op de eerste rij en jullie op het balkon, net als in de bioscoop.’

Fred zuchtte. ‘Kinderachtig gedoe.’

Wij renden naar achteren en het gekke was: het paste precieus. Je zou denken: Dat is toeval! Maar toeval bestaat niet, zegt Hasna. Alles

heeft een reden en als je zo hard moet lachen dat je van het balkon valt, dan ben je gauw beneden.

Beethoven is de grappigste hond van de wereld, dat kan ik je wel vertellen.

